

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.695 van 20 november 2002
in de zaak A. 93.576/VII-22.110**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. PUZAJ,
 kantoor houdende te 4000 LUIK,
 rue du Général Bertrand 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 13 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2000;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. GUL, die, loco advocaat V. PUZAJ, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 25 oktober 1999 en verklaarde zich op 27 oktober 1999 vluchteling.

1.2. Op 27 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 2 mei 2000 en op 29 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Anneense taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Dekegel loco Mr. Puzaj (enkel op 29 mei 2000).

Volgens de verklaringen van betrokkene, een Armeens staatsburger van Azerische origine, zou zij samen met haar man S. S. en haar drie minderjarige kinderen Armenië ontvlucht zijn. Betrokkene zou eind mei 1996 door Gago, haar vroegere buurman uit haar geboortedorp, herkend zijn in Parakar. Die zou Spo, de huidige buurman van betrokkene en tevens een fedayin, op de hoogte hebben gebracht. Samen zouden ze naar betrokkenes huis getrokken zijn waar een ruzie zou hebben plaatsgevonden. Betrokkene zou éénmaal door Spo zijn geslagen. Hierop zou betrokkene met haar gezin naar Erevan zijn gegaan. Haar man en haar dochter A. zouden teruggekeerd zijn naar Parakar. A. zou op 20 mei 1996 vermoord zijn door Spo. Betrokkenes schoonzuster L. zou in 1999 omgebracht zijn. Op 29 mei 1996 zou betrokkene en haar gezin naar Duitsland gevlucht zijn waar zij op 26 juli 1996 asiel aanvraagde. Betrokkene kreeg op 21 april 1997 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf in Duitsland. In juli 1997 zou betrokkene asiel hebben aangevraagd in Nederland. Ook hier zou haar asielaanvraag zijn afgewezen. Haar man, die niet mee zou zijn gegaan naar Nederland, zou tijdens de herfst van 1999 teruggekeerd zijn naar zijn gezin. Op 27 oktober 1999 vroeg zij samen met haar man

asiel aan in België. Betrokkene is in het bezit van de volgende documenten: een Oekraïense geboorteakte en paspoort op naam van A. A., het intern SU-paspoort en rijbewijs van haar man.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene bij haar asielaanvraag van 27 oktober 1999 in België bedrieg(e)lijke verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft betrokkene de Belgische autoriteiten niet medegedeeld (Dienst Vreemdelingenzaken verhoorverslag : pt.3, 16, 29 en 41) dat zij reeds eerder twee asielaanvragen heeft ingediend in het buitenland onder een valse naam. Na een Printrak onderzoek (zie brief Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 13 december 1999) is gebleken dat betrokkene op 26 juli 1996 asiel heeft aangevraagd in Duitsland onder de, volgens haar eigen verklaringen voor het Commissariaat-generaal (p.1), valse naam O. S.. Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p.1 en 9) in Nederland asiel te hebben aangevraagd onder de naam Shamoie Kalash; eveneens een valse identiteit. Betrokkene hanteerde voor het Commissariaat-generaal diverse redenen om het gebruik van valse namen bij haar asielaanvragen in Duitsland en Nederland te motiveren: zij was toen bang van Spo, fedayinen en de politie (p.1); zij weet niet meer waarvoor zij bang was (p.9) en dat zij bang was dat ze zou worden teruggestuurd (p.9). Het mag ook opmerkelijk genoemd worden dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.8 en 9) verklaarde bij haar asielaanvragen in Duitsland en Nederland niets te hebben verteld over haar eigenlijke problemen (dochter vermoord omwille van Azerische origine betrokkene). Betrokkene verklaarde (p.8) in Duitsland een ander, vals asielrelaas te hebben verteld omdat "de Duitse autoriteiten Spo zouden verwittigen en dat hij zou afkomen met fedayinen". Betrokkene verklaarde (p.9) eveneens in Nederland "opnieuw leugens te hebben verteld". Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene deze bedrieg(e)lijke verklaringen niet deed in functie van haar vlucht uit Armenië naar België en dat zij aldus enkel het oogmerk lijkt te hebben gehad om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze handelwijze van betrokkene is niet in overeenstemming te brengen met iemand die als vluchteling wil erkend worden en de bescherming van de Belgische overheid wil inroepen (bron : UNCHR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, januari 1992, p.48-49).

Ook dient er te worden opgemerkt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan betrokkenes bewering voor het Commissariaat-generaal (p.2 en 11) dat zij een etnische Azerie, en dus moslim, zou zijn. Toen betrokkene een poging ondernam om te antwoorden op enkele eenvoudige vragen in verband met de Islam was dit vaak foutief. Zo sloeg betrokkene de bal compleet mis toen zij stelde (p.11 en 12) dat er driemaal per dag wordt gebeden zonder zich naar een specifieke richting te oriënteren, dat de 'Salat' iets is dat je opeet en dat 'Koran' de naam van de persoon is die de gebeden in de moskee leidt (bron: Bowker, John, The Oxford Dictionary of World Religions, 1997, p.469, 786 en 843). Deze feiten zijn niet in overeenstemming te brengen met het gegeven dat betrokkene stelde een Azerische moslim te zijn. Aldus wordt de geloofwaardigheid en ook de basis van betrokkenes relaas ondermijnd.

Volledigheidshalve dient er nog aan toe gevoegd te worden dat we tegenstrijdigheden bemerken in betrokkenes diverse verklaringen. Zo verklaarde zij tweemaal voor het Commissariaat-generaal (p.5) dat, toen Spo en Gago naar het huis van betrokkene zijn gegaan, ze vergezeld waren van twee politiemannen. Kort daarna kwam betrokkene hierop terug en stelde zij dat er toen geen politiemannen aanwezig waren.

Eveneens verklaarde zij voor het Commissariaat-generaal (p.3) dat haar dochter op 20 mei 1996 werd vermoord. In haar verzoekschrift tot dringend beroep stelde zij dat ze op 25 mei 1996 werd vermoord. Betrokkenes echtgenoot verklaarde daarentegen op het Commissariaat-generaal (p.3) dat hun dochter op 25 juni 1996 werd vermoord.

Betrokkene verklaarde ook nog voor het Commissariaat-generaal (p.2) dat de zuster (L.) van haar man in 1999 werd vermoord. Haar man stelde echter voor het Commissariaat-generaal (p.4) dat L. op 21 oktober 1996 door een huurmoordenaar in opdracht van Spo werd omgebracht.

Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas.

De door betrokkene neergelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verworpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 overigens verklaard heeft afstand te doen van de "exceptie" dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 14 van de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren om aldus aan te tonen dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is;

3.2. Overwegende dat de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde;

3.3. Overwegende dat het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit

heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat de verzoekende partij ook een schending van artikel 33 van voornoemd Verdrag inroept; dat, zonder dat moet worden nagegaan of deze verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan, dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet;

3.4. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

3.5. Overwegende dat, zo kan worden aangenomen dat de verzoekende partij ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij een gedeelte van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden minimaliseert of nuanceert, maar deze niet tegenspreekt; dat die tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier, meer bepaald in de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat, in het licht van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing zou hebben genomen die steunt op onjuiste feiten of die kennelijk onredelijk is; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de administratieve overheid; dat de Raad enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partij in wezen vraagt de feiten opnieuw te beoordelen, maar niet aantoon, en zelfs geen poging daartoe onderneemt, dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn; dat de motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft om de asielaanvraag bedrieglijk te beschouwen niet kennelijk onredelijk zijn;

3.6. Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij, om een exact beeld te krijgen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat hij zich in het huidige geval gesteund heeft op de verklaringen van de verzoekende partij; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld heeft dat de verzoekende partij niet spontaan de waarheid vertelde en dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze ten overstaan van de autoriteiten van het land waarheen hij gevlucht is waarachtige verklaringen aflegt;

3.7. Overwegende tenslotte dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij op wettige wijze als bedrieglijk werd beschouwd, er niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 E.V.R.M.;

3.8. Overwegende dat de verzoekende partij voor het overige enkel beweert maar niet bewijst dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn begrepen;

3.9. Overwegende dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.